

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1135/2014
23.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле О.П. из Б., коју заступа Д.С., адвокат из Б., против туженог Привредног друштва Л. д.о.о. у Б., кога заступа И.У., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 986/14 од 16.04.2014. године, у седници одржаној 23.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 986/14 од 16.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 12818/10 од 12.12.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење о отказу уговора о раду бр. ... са припадајућим анексима које је тужени донео 03.08.2010. године као незаконито. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужилци накнади штету на име неисплаћене зараде за период од 05. до 27.08.2010. године у износу од 20.000,00 динара са законском затезном каматом од дана доспелости до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 986/14 од 16.04.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04... 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11...), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог по основу уговора о раду од 24.09.2007. године ради обављања послова продавца благајника. Тужилца и тужени су закључили и анексе уговора о раду. Тужилци је достављено упозорење 26.07.2010. године о постојању разлога за отказ уговора о раду. На терет јој је стављено да је грубо прекршила своју радну и уговорну обавезу, радну дисциплину и наштетила угледу послодавца из разлога

што је 12.07.2010. године када је Ш.В. довела купце до спрата 1, на коме су, између осталог, изложени дубци за бебе за које су били заинтересовани и на ком спрату је радила тужиља, која је у том моменту била слободна и није имала купца, није пришла овим купцима и услужила их и није им показала робу која их је интересовала. Када су је купци питали да ли у робној кући има "chicco" дубака, одговорила је да тих дубака нема у продаји због чега су се купци обратили Ш.В. затечени и непријатно изненађени ставом тужиље због наведене дезинформације о немању дубака на стању који постоје у робној кући и продаји. Због ове повреде радне обавезе тужиљи је отказан уговор о раду. Тужиљи је поред овог упозорења о постојању разлога за отказ у претходном периоду изречено још неколико упозорења: упозорење да 11.04.2010. године није навела разлог због кога купац врши замену робе што је била у обавези према Правилнику о процедурама рада у друштву; да се 14.04.2010. године дрско понашала у присуству купаца; да је 15.04.2010. године укључила климе на другом спрату за које је у поподневnoj смени била задужена и да су климе непотребно радиле целу ноћ и цео претходни дан; да 20.04.2010. године није одржавала продајни простор чистим и привлачним за потрошача и купца; да је решењем туженог од 05.07.2010. године удаљена са рада без накнаде уместо отказа уговора о раду у трајању од једног радног дана; да је 07.07.2010. године била непристојна према руководиоцу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиље за поништај решења о отказу.

Према члану 179. став 1. тач. 2. и 3. Закона о раду послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на понашање запосленог и у случају ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом и уговором о раду, односно ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Правилником о раду код туженог прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на његово понашање и у случају ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене уговором о раду или ако не поштује радну дисциплину односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Имајући у виду описано понашање тужиље као продавца благајника, која је одговорна за продају производа из асортимана продавнице и која је према правилима туженог дужна да има све информације везане за артикал, која је дала нетачну информацију купцима, а пре тога се непристојно понашала према купцима, непосредно претпостављеном и није водила рачуна о изгледу саме продавнице, због чега је између осталог и удаљена са рада на један дан као мера опомене, правилно су нижестепени судови закључили да је њено понашање такво да не може да настави рад код послодавца, због чега су испуњени услови за отказ из цитиране законске одредбе.

Тужиља је била упозната са својим обавезама садржаним у опису послова продавца благајника на које је била распоређена и који су били обухваћени одредбама основног уговора о раду. У том смислу, у погледу њене одговорности за савесно обављање радних обавеза и задатака и за прописану дисциплину на раду, као и за настале последице супротног понашања, немају значаја њени наводи у ревизији који се односе на време ступања на снагу Правилника о процедурама и време закључења и законитост последњег анекса уговора о раду.

Она се није придржавала својих основних обавеза на раду на пословима на којима је закључила уговор о раду, као ни уобичајених правила о понашању запосленог на раду код туженог послодавца. Кршење радне обавезе и правила радне дисциплине био је и коначан разлог отказа наведен у побијаном решењу о отказу, који је дат из законских оправданих разлога. За отказ је довољан и само један од прописаних основа за отказ а он је испуњен садржином побијаног решења, као последице понашање тужене на раду које послодавац није више желео да толерише. Неосновано је и недоказано указивање тужиље на трпљење дискриминације на раду, што не одговара утврђеном чињеничном стању. Другостепени суд је ценио тужиљине жалбене наводе од значаја и образложио их у побијаној пресуди па нису испуњени ни ти разлози побијања.

На основу члана 405. ст. 1. и 2. ЗПП одлучено је као у изреци, без образлагања оних навода ревизије којима се понављају већ оцењени жалбени разлози.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**